

и посегна да пробие мъха ѝ. Гайдарътъ сръчно се изви и бей-чето изруга, задето не успѣ. Тогава водачтъ на сватбаритѣ се

пустна отъ хорото.

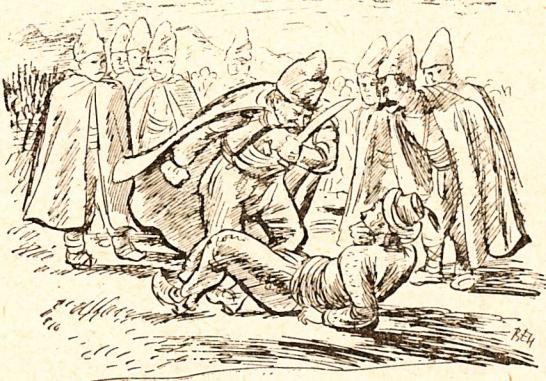
— Бей ефенди, не закачай момчето, нека си свири!

— Ти кой си, дето ще ми давашъ умъ? — кипна бейчето и попипа силяхлъка си. Но непознатиятъ сватбаринъ вдигна тежъкъ юмрукъ и му разби челюстта. Бейчето зина да извика, но другъ го повали на земята. Сватбаринътъ го подлегна и вдигна ножъ да му прерѣже гърлото. Бейчето затрепера въ ржцетѣ му като агне и поискъ милостъ.

— Добре, ефенди, но други пѫть да не закачашъ християните. Днесъ е голъмъ празникъ, на този денъ нашиятъ Богъ се възнесълъ на небето. Защо не оста-

вишъ мирнитѣ люде да си празнуватъ празника?

Турцитѣ настрѣхнаха, но очите на сватбаритѣ засияха съ дива

омраза. Ржцетѣ имъ здраво стискаха пушките, които по-рано бѣха скрити подъ ямурлуцитѣ. Непознатиятъ сватбаръ викна къмъ турцитѣ.

— Хайде, оставайте съ здраве и запомнете Димитъръ Калъчлията!

Ив. Василевъ

ДУНАВЪ ПѢЕ...

Ти си слънце,
ти си рай,
мой прекрасенъ
роденъ край.
Дето хвърля
детски взоръ,
виждамъ чуденъ
кръгозоръ:
виждамъ
роднитѣ гори

пълни съ блѣсъкъ
и искри.
Виждамъ Дунавъ
да свѣтлѣй
и победенъ маршъ
да пѣй:
— Ти бѫди
благословенъ,
мой прекрасенъ

край рожденъ.
Нека въ тебе
слънце грѣй,
едро жито
да се лѣй.
И отъ Дунавъ
до Егей
българина
да живѣй!

Георги Хрусановъ